

FERNANDO VILLALONGA CAMPOS
Director General de la Fundación Telefónica

LA NUEVA CONSTITUCIÓN EUROPEA Y EL PAÍS VALENCIANO

EL DIRECTOR

DE LA REAL SOCIEDAD ECONOMICA DE AMIGOS DEL PAIS

Se complace en invitarle a la Conferencia que dentro del ciclo sobre: " La ampliación Europea: nuevos retos y desafíos en la Europa del Siglo XXI " se celebrará el día 28 de Octubre, a las 19:30 horas en el Centro Cultural de BANCAIXA, Plaza de Tetuán, 23, a cargo de:

Sr. D. Fernando Villalonga Campos

(Director General de la Fundación Telefónica)

Sobre el tema: "La nueva Constitución Europea y el País Valencià"

Colabora: **BANCAIXA**

Valencia, octubre de 2003

PRESENTACIÓN

BONA vesprada, senyores i senyors. Farà exactament deu anys, i concretament demà dia 29 d'Octubre, es commemoren deu anys de la celebració a Brussel·les, l'any 1993 del Consell europeu on va entrar en vigor el Tractat de la Unió Europea o Tractat de Maastrich. Des de llavors nombrosos han sigut els tractats, consells i reunions al sí de la Unió Europea, els que han anat delimitant el mapa polític, social i cultural de la nova Europa. Aquestos esdeveniments i els que pròximament s'acosten, l'ampliació europea i la nova Constitució, es van portar a proposar a la *Reial Societat Econòmica d'amics del País de València*; a través del seu director, **En Francisco Oltra**, la necessitat de debatre el futur de la Unió Europea que s'enfronta a nous reptes i desafiaments que de segur serviran per a consolidar el camí ja recorregut. Amb aquestes premisses hem organitzat aquest cicle de conferències que porta per títol *L'ampliació Europea, nous reptes i desafiaments en la Europa del segle XXI*, que inaugura hui **En Fernando Villalonga** amb una conferència sobre la nova Constitució Europea i El País Valencià; i que continuarà el pròxim 25 de novembre amb Na Carmen Iglesias directora del centre d'estudis polítics i constitucionals.

Em permetreu que comencem la presentació d'aquesta primera conferència llegint unes paraules del que fora primer ministre de la Gran Bretanya Sir Winston Churchill que va pronunciar el 19 de setembre de 1946 en la Universitat de Zuric:

“Quisiera hoy hablar del drama de Europa. Entre los vencedores sólo se oye un babel de voces. Entre los vencidos no encontramos sino silencio y desesperación. Existe un remedio que si fuera adoptado global y espontáneamente por la mayoría de los pueblos de los numerosos países, podría como por un milagro transformar por completo la situación y hacer de toda Europa o de la mayoría tan libre y feliz como la Suiza de nuestros días. ¿Cuál es este remedio soberano? Consiste en reconstituir la familia europea o al menos, en tanto no podamos

reconstituïrla, dotarla de una estructura que le permita vivir y crecer en paz, en seguridad y en libertad.”

Ja pareixia constatar el premi Nobel de literatura el procés d'ampliació europea i la redacció d'una Constitució o Carta Magna que regira els destins de la Unió Europea. Certament, va ser a partir de la II Guerra Mundial quan va començar a sorgir tot l'aparell institucional i jurídic de l'actual Unió Europea, que ha anat definint cada vegada més la desitjada integració europea. Han sigut anys de treballs intensos al cim de les institucions europees, en els que s'ha tractat de construir una Europa més forta i més gran. Ha sigut més recentment, concretament a l'any 1997, quan la Comissió Europea va presentar l'anomenada Agenda 2000, en la que s'establien les bases per a l'adhesió dels països de l'Europa Central i de l'Est al nou projecte europeu. Per la seua banda el tractat de Niça, celebrat fa dos anys, va adoptar una declaració sobre el futur de la Unió Europea, establint la necessitat d'adaptar les institucions europees a la nova realitat de 25 membres; doncs l'any que ve, l'1 de Març de l'any 2004 es farà efectiva l'ampliació europea de 15 a 25 membres. Per la seua banda, l'any 2003 ha suposat un pas més en esta anhelada unitat política de la Unió Europea amb el projecte de la Constitució Europea, el text de la qual es va gestar a partir del Consell Europeu celebrat a Laeken, a Bèlgica. Estem doncs davant del que uns experts han denominat el complicat trencaclosques de la constitució europea i de l'ampliació, que tindrà efectes importants a Espanya i concretament a la Comunitat Valenciana. Des de la *Reial Societat Econòmica d'Amics del País de València* hem volgut reflexionar sobre estes importants cites que marcaran l'esdevenir de la Unió Europea, d'Espanya i de la Comunitat Valenciana, convidant a En Fernando Villalonga, soci de la *Reial Societat Econòmica* amb una ampla experiència diplomàtica que ens il·lustrarà amb major erudició i experiència, sobre estos temes. Des de la junta de govern de la *Reial Societat Econòmica* agraïm enormement la seua presència en este acte. I personalment tinc l'honor de presentar-lo a continuació amb uns breus retalls biogràfics: En Fernando Villalonga Campos va nàixer el 15 de gener del 1960 a València, és llicenciat en dret i Diplomàtic, va ser Conseller d'Educació i Cultura de la Generalitat Valenciana en 1995, ha sigut vocal i ponent de diverses comissions estatals i és ex-diputat nacional per Castelló, ha ocupat diferents llocs al Ministeri de Assumptes Exteriors del Govern Espanyol, l'últim com a secretari d'Estat de Cooperació Internacional i per a Iberoamèrica en 1996; i director de l'Institut de Cooperació Iberoamericana a Buenos Aires. Actualment és director general de la Fundació Telefònica. Des de la Fundació Telefònica ha desenvolupat una intensa tasca que l'any passat va realitzar més de 130 projectes en tota Espanya, Iberoamèrica i el Marroc en col·laboració amb nombroses institucions, tant públiques com privades. El seu camp d'actuació ha sigut molt ampli, abraçant nombroses activitats en l'àmbit de la cultura, l'art i la tecnologia. La Fundació ha col·laborat en la digitalització d'arxius i de continguts en castellà a la fundació San Millán de la Cogolla casa d'Amèrica, Cercle de BBAA i la Fundació

Príncep d'Astúries. També ha fomentat de forma notable el progrés i la difusió de l'espanyol mitjançant, entre d'altres, del patrocini de la Biblioteca virtual Miguel de Cervantes. Ha realitzat un decidit suport als discapacitats, creant el MERCADIS, primera borsa d'ocupació virtual per als discapacitats; i ve efectuant importants contribucions en els camps de l'Educació, la Salut i la Solidaritat, en els que la Fundació està desenvolupant nombrosos programes i col·laboracions. En Fernando Villalonga ha col·laborat en molt diverses publicacions en temes tan diversos com els nous mitjans de comunicació, internet com a paradigma d'aquest món global i més recentment, ha col·laborat en el llibre: *España potencia cultural*, on s'analitza el paper de l'Espanya en l'esfera cultural mundial. I sense més preàmbuls done la paraula a En Fernando Villalonga que ens parlarà sobre la Nova Constitució Europea i el País Valencià.

NICOLÁS BAS
RSEAP

AVUI ens reunim per parlar d'un tema de moltíssima actualitat com és la Constitució europea. A hores d'ara està reunida a Roma la constituent europea, la conferència intergovernamental. I estan parlant de coses molt importants. Jo, com ha dit anteriorment Nicolàs Bas, crec que Europa es troba actualment davant d'una profunda revisió dels seus fonaments, a fi d'adaptar-se als canvis que està vivint el món i el propi continent europeu. A pocs anys d'aquest 50 aniversari dels tractats de Roma, signats al 1957 i que varen ser constitutius de la Comunitat Econòmica Europea, de la Comunitat Europea d'Energia atòmica i de l'Euratom, no resulta una novetat afirmar que les circumstàncies d'aquell moment no son les de hui en dia. Per posar només un exemple aleshores varen ser 6 els països que varen acordar unir les seues forces a favor de l'aprofitament econòmic i sobre tot de la pau, en una regió estratègica com era Europa en aquell temps. I avui la Unió Europea és una organització supranacional de 15 estats que s'ampliarà a 25 membres l'1 de maig de 2004 en circumstàncies i aspiracions moltíssimes vegades confrontades. Aquesta ampliació de la Unió Europea esdevé paral·lelament un procés de refundació de la Unió, un profund debat intern que ha de conduir a l'aprovació de la nova constitució després de la intergovernamental, a una nova i única guia de la Unió Europea que ha de veure el seu naixement possiblement també a Roma. Les institucions comunitàries han anat assumint, doncs, cada cop més competències que eren dels estats; les seues disposicions normatives son d'assimilació difícil, de vegades, per a la gran majoria dels no entesos; els seus ciutadans europeus han anat perdent el nord sobre *qui fa i què fa qui i què fa què* dins de la Unió Europea i sobre tot, els ciutadans han vist minvat el seu dret d'exercir un control democràtic sobre unes institucions que cada cop es veuen més lluny del lloc on deuen aplicar les seues lleis o la seua normativa.

La clau d'aquest debat rau en com tornar apropar la Unió Europea als ciutadans, especialment els joves, al projecte europeu i a les institucions europees. Quines modificacions a les diferents polítiques serien necessàries introduir al tractat? Caldria renacionalitzar la política agrària comuna o la PAC, o la política regional de la Unió Europea, com a Alemanya, Àustria o als Països Baixos?

Com podríem intensificar la cooperació en els àmbits de la inserció social, el medi ambient, la salut i la seguretat alimentària? Com podem augmentar la legitimitat democràtica i la transferència de les institucions actuals? Bé, qüestions com aquestes es troben al centre del debat. La resposta que es done pot afectar molt directament al repartiment de l'exercici de competències per part de la Unió Europea sobre els estats membres i les regions amb poder legislatiu, com la valenciana, i sobre tot marcar l'evolució de la Unió a la primera part del segle XXI. Avui l'aprofundiment de la Constitució Europea es concreta en un procés constitucional de caràcter irreversible que ha de formalitzar els grans principis i els valors d'Europa; que regule els drets dels ciutadans i les ciutadanes davant la Unió Europea; que establirà unes institucions més transparents i eficaces; i que done un sistema de limitacions de competències, capaç de precisar d'una manera clara, simplificada i unitària les facultats d'actuació de la Unió, els seus instruments jurídics i la relació que s'estableix en cada tipus de competència entre la Unió i les regions dotades de competències legislatives. Eixa és la clau.

Jo, abans d'entrar directament en matèria, he de dir que no estem en el millor moment per plantejar reformes al projecte de Constitució Europea tal i com l'ha presentat Giscard d'Estaing a la conferència intergovernamental per moltíssimes raons.

En primer lloc, per una raó interna. El Pla Ibarretxe concretament, tant pel que fa a l'estatut com a moltes altres qüestions de l'autogovern i del desenvolupament de les autonomies a l'estat espanyol, ha afectat negativament no tan sols a la reforma estatutària sinó també a les reivindicacions lògiques en un sistema de centralització administrativa com és l'espanyol. És un element negatiu, un obstacle que hem de tenir molt present. També a nivell europeu hem de dir que l'ampliació s'ha creat per a estats que son mononacionals, que no son plurinacionals. Estats que s'han creat en la lluita, bé contra la Unió Soviètica o bé contra Alemanya. És el cas de Polònia, que és un estat mononacional, molt monolític, o bé el cas de Estònia, Lituània, etcètera. Es a dir, països que varen ser regions anteriorment, regions de la antiga Unió Soviètica o regions afectades per la invasió alemanya a la II Guerra Mundial, i que són poc sensibles al fet nacional perquè eren regions abans. I en tercer lloc, el projecte de Constitució Europea que s'ha presentat a Roma, en la conferència intergovernamental està feta per un jacobí, que creu molt poc en el fet regional, perquè el model francès és un model jacobí, on no existeixen les regions, on Alemanya ja ha arreglat el seu problema amb una representació pactada (de Shlander a les Institucions de la Unió). Per lo tant, el problema regional només es presenta a Espanya; Itàlia tampoc té desenvolupat el sistema regional i per tan el tema de la representació nacional en aquest context només es planteja en el cas de l'Estat Espanyol. I per tant no tenim un context molt sensible al fet regional, pel fet de que la constitució està feta per un francès, un francès més jacobí com el senyor Giscard d'Estaing.

En segon lloc, l'ampliació de la Unió Europea està feta, sobre tot, per estats mononacionals, eixits de regions que no tenien estat i que els han creat després de la lluita, bé contra la Unió Soviètica o bé contra Alemanya. I en tercer lloc, perquè ens trobem en un moment complicat a l'interior de Espanya per tal de plantejar reformes de la Carta, com també dels Estatuts. Això és una cosa que hem de tenir present per a ser conscients de quines son les possibilitats d'anar endavant en reivindicacions com la que jo faré avui. He de dir també que si bé el meu plantejament que faig en aquesta ponència que es reivindicatiu, sobre tot de l'estat autonòmic constitucional, té molt poc a veure amb la reivindicació que fan alguns nacionalistes bascos i alguns nacionalistes radicals catalans, amb el fet de reivindicar més poders per a les regions de cara a la Unió Europea. Perquè els bascos, i sobre tot el Pla Ibarretxe, està basat en que la legitimitat del poble basc es trobarà no pertanyent a l'Estat Espanyol sinó en una relació directa amb la Unió Europea. No és el que joestic plantejant. Crec en el paper de l'estat, i ara llegiré un pròleg que vaig fer a l'any 83 en una publicació que va fer la Fundació Bancaixa, jo aleshores era Secretari de Estat de Afers Estrangers. Crec en el paper de l'Estat, però crec també en el paper de les autonomies i en el paper de les regions a Europa, i sobre tot a regions que tenen competències legislatives com és el cas de la Comunitat Valenciana o el País Valencià. I en eixe sentit he deixar molt clar, des de ací i ara, que la meua reivindicació no és sobiranista sinó d'eficàcia en un marc d'un estat autonòmic i que per tant ha de ser coherent en el desenvolupament absolut de eixe estat autonòmic. Per qüestions d'eficàcia es molt difícil que un estat que ha cedit competències de manera exclusiva a les regions o les comunitats autònomes esdevinga l'interlocutor únic en una entitat supranacional, per defensar, discutir pactar o normativitzar sobre unes competències que ell ja no te. Jo no dic que s'haja d'anar sense l'estat, perquè això seria complicat, però s'hauria de trobar un sistema de coordinació, d'implicació per part del estat amb les comunitats autònomes, per tal de que les competències que son de les comunitats autònomes o de les regions, com el cas de Espanya, siguen defensades amb coordinació absoluta amb els interessos de aquell que te la competència, que al cap i a la fi son les regions. Em puc remetre ara al llibre: *El papel de las regiones en la Unió Europea*, que es va publicar l'any 93 la Fundació Bancaixa i que estava fet per Vicente Martínez Pujalte que aleshores era (ja no ho és) portaveu d'economia a les Corts Espanyoles pel PP i Martínez Casan, portaveu també pel PP a les Corts de Madrid en la Comissió Mixta Unió Europea i Afers Exterior, i Jose María Robles Prada, que era aleshores portaveu del PP a la Comissió d'Afers Exteriors també a Madrid. Jo vaig fer una introducció en la qual ja planteje l'any 98 quin es l'estat de la qüestió davant un procés constitucional europeu com el que se estava donant. I, si em permeten llegiré dues planes on es tracta el rovell de tota la polèmica, sobre tot quina és la participació que han de tindre les comunitats autònomes o les regions a la construcció europea, la negociació europea o a la vida comunitària: Nadie puede dudar del papel del de estado en las relaciones internacionales. Hasta ahora el estado ha sido el

único y principal sujeto de eso que llamamos el mundo internacional. El estado ha sido actor único y principal sujeto. No obstante en los albores de este siglo han aparecido nuevas estructuras, que son los organismos internacionales, las multinacionales, las organizaciones no gubernamentales, que han complementado en algunos casos, y desplazado en otros, aquel protagonismo único del estado. Guste o no guste, la creación de las comunidades europeas en el año 57 coincide con el declinar de esa figura del estado como autor y actor único de las relaciones internacionales. Los tratados fundacionales iniciaron un proceso en el que los estados constituyentes de manera voluntaria cedían a las comunidades entonces la CECA, el Euratom y el Tratado de Roma, políticas que hasta aquel momento eran exclusivas de los estados. Las políticas del carbón y del acero, la atómica la agrícola y el mercado interior se pusieron bajo una alta autoridad común, intergubernamental que poco a poco se volvería autónoma de los estados que la crearon a través de la Comisión y del Consejo. Los estados se irían privando progresivamente de competencias soberanas y los nuevos entes creados tomarían como sujetos pasivos de su acción a las regiones y nacionalidades, esencia y base de la Unión Europea. Ese proceso de auto-delimitación por parte del estado, cedente de competencias, a las autoridades comunitarias, ha avanzado desde entonces hasta nuestros días y tiene como último hito, la moneda única símbolo tradicional de la soberanía desde la creación del estado moderno. Paralelamente La Comisión europea ha ido tomando como destinatario de sus políticas a las regiones, acercando de esa manera la acción de los ciudadanos, que otra cosa es si no el concepto de cohesión y las políticas estructurales, plasmadas por primera vez con carácter normativo en el acta única de 1985 y que tiene como finalidad el poner al mismo nivel el desarrollo de las regiones a toda Europa. Es curioso ver como en esa segunda mitad de siglo el fenómeno de la construcción comunitaria que sin duda ha debilitado al estado coincide con otros fenómenos que actúan en el mismo sentido, y en muchas ocasiones no por voluntad propia sino a fuerza de las cosas. Me refiero al importante proceso de descentralización que se ha estado dando en los viejos estados de la actual Unión Europea, en la República Federal Alemana (nació tras la guerra como un Estado Federal), Italia un estado de las regiones, España de las Autonomías. Portugal tuvo un devaneo hacia el estado de las regiones y hasta el reino Unido ha emitido derechos históricos a Escocia y Gales e incluso la Francia jacobina, reconoció como patrimonio cultural la pluralidad de las lenguas de Francia. Cinco siglos después de la aparición del estado moderno Europa volvía a su identidad original, el viejo continente al fin y al cabo, y más allá de las aventuras de Carlo Magno, de Carlos V o de Napoleón, no ha sido más que la historia de un rapto, el rapto de las peculiaridades políticas y culturales y de las libertades en fin de los pueblos y gentes que la conforman. Por lo demás hemos de reconocer que la historia de Europa, es la historia de los progresos, pero es también la historia de siglos y siglos de guerras, de sangre, que salpicaron hasta 1945, e incluso hasta hoy día en los Balcanes y en otras zonas del continente europeo. Y es que Europa, madre de todo,

a pesar de los estados y las fronteras ha sido siempre un espacio permeable al comercio, a la cultura, a las artes, a las ideas, y frecuentemente soliviantado por divisiones artificiales, normalmente divisiones estatales. Y ese contexto, quería señalar al lector que al entender de un profano estamos viviendo un proceso constituyente que junto al estado que vuelvo a repetir, sigue siendo un sujeto imprescindible de la construcción europea emergen regiones o nacionalidades europeas que son sujetos pasivos de políticas comunitarias y a su vez, la descentralización administrativa ha dado a estas regiones una gran participación interna dentro de los estados. ¿Cómo no van a tener estas regiones estos poderes autonómicos un poder de decisión en Europa, en la Europa que construimos, y que tanto les afecta a estas regiones activa y pasivamente? En este contexto a nadie se le podía escapar que la Comunidad Valenciana constituye sin duda una región o nacionalidad de esas que hablo y que debe tener un papel en la construcción europea. En el largo proceso papel de desencuentros en pos de la unidad europea, Valencia siempre tuvo una vocación transnacional y abierta. Nuestro *cap i casal* es desde antiguo una ciudad hanseática, capital de un reino floreciente de los más poblados del Mediterráneo. Fue sede del primer Consulado del Mar, institución esencial para la actividad marítima y comercial de la Corona de Aragón en el Mediterráneo; los valencianos dimos la base clásica a la lengua catalana y nuestros hombres fueron artífices del despertar y de la expansión de nuestra cultura común. La primera imprenta, el primer Renacimiento de la península, la Academia de los Nocturnos, el humanismo, la ilustración, tuvieron su cuna en Valencia. En el siglo pasado actuamos sin demasiada suerte en la polémica entre proteccionismo y librecambismo, porque habíamos perdido peso en el estado, falto como estábamos de un proyecto como pueblo. Hoy hemos recuperado fueros y libertades en la España democrática y legítimamente queremos reclamar nuestra voz en el proceso de construcción europea. En este momento crucial en los albores del siglo XXI nosotros los valencianos vemos consolidar nuestro proyecto en esta Europa híbrida de estado y de regiones. Y debemos aprovechar al máximo los cauces de participación que nos otorga la Constitución para lograr que los intereses y claridades de nuestra Comunidad sean atendidos principalmente aquellos intereses que por nuestro nivel de desarrollo y situación geográfica nos permitan en un futuro crecer más y mejor. Me refiero muy particularmente a nuestra necesidad de infraestructuras y más concretamente a la vía de conexión con Europa por el ferrocarril de alta tecnología del que vergonzosamente todavía carecemos. Cuando en unas pocas horas los valencianos podamos colocar nuestras mercancías, nuestra cerámica, nuestros juguetes, nuestro calzado, así como los productos agrícolas de técnica avanzada en los mercados europeos sin necesidad de transbordos ni pagos de peajes se abrirán nuevas perspectivas para nuestra economía y habremos recuperado el cordón umbilical con el continente. Tenemos que ser reivindicativos una vez agotados los cauces que nos permite la legislación actual y encontrar nuevas fórmulas de participación respaldadas por nuestro peso político".

Bé, això ho deia jo a l'any 98 i no és aleshores cap novetat que continue reivindicant el paper de les regions que ens pertany per legitimitat constitucional a Espanya i sobre tot per competència legislativa que tenim transferida per l'estat. Competència que equival a una participació directa a la Unió Europea. I per què dic això? perquè és molt difícil que l'estat pugui defensar interessos que a vegades són diferents entre comunitats autònomes que pertanyen a un mateix estat, per exemple és molt difícil que l'estat pugui defensar una agricultura que és competitiva, que no té subvencions, que és la única agricultura que pot competir en un mercat internacional, com és la valenciana, al costat d'una agricultura, que és la continental, que és la castellana, la andalusa, que no és competitiva i que està vivint de subvencions europees. És molt difícil que l'Estat pugui tenir dos discursos alhora, amb una sola veu a institucions europees. I per tal, haurien, no dic tenir una representació directa a la Unió Europea, però sí canviar els mecanismes de concertació amb l'Estat, per tal de que la voluntat de les Comunitats autònomes, que són competència en moltíssimes matèries: educació, agricultura, artesania, indústria, comerç, interior, etc... estiguen realment representades al cim de la Unió. Avui la argumentació que fa o que fan alguns membres del govern central és realment molt pobre per tal de no eixamplar la participació que tots reclamem, una participació més activa en la conformació de la voluntat de el que és l'estat espanyol de cara a la negociació de les diferents competències que tenim transferides i on tenim capacitat legislativa. Alguns diuen que el Tribunal Constitucional ha subratllat que la integració europea no ha suposat la modificació de la distribució interna de competències entre l'Estat i les Comunitats autònomes, això és cert. Però no parlem de la distribució de les competències entre l'Estat i les Comunitats autònomes, que és el gran argument que tenen alguns de Madrid per tal de no canviar les coses, car han canviat tant les competències entre les regions i la Unió Europea, que la Unió Europea està legislada per competències que no són ja de l'estat. No és que s'hagen modificat les competències entre l'estat i les regions, això està clar, es que l'Estat ha transferit competències que ha estat negociant ell. És a dir: competències que no té davant la Unió Europea. I no es a l'inrevés. Ara diuen que el principi que es deriva de eixa sentència del tribunal constitucional es diu principi de cooperació; que no funcionen les conferències sectorials, perquè és molt difícil de casar interessos d'una economia competitiva com és la valenciana o una agricultura competitiva com es la valenciana, amb una economia subvencionada com és la central o la centreuropea.

És molt difícil de compatibilitzar una conferència sectorial interessos que són diversos. Si es lluita per una subvenció en una economia que és moribunda en un mercat mundial, és molt difícil que es pugui defensar una economia minoritària però competitiva, una agricultura minoritària però competitiva, com és la valenciana. I que es el que passa? Que normalment la nostra agricultura és atacada sempre pel fet de ser minoritària dins la Unió Europea. Si els països del nord o l'agricultura continental és la que mana dins la Unió Europea, i també es la que mana a l'estat espanyol, perquè el 80 o el 90% de la agri-

cultura a Espanya és continental, deficitària, no competitiva. Realment el que està perdent és la economia competitiva, la agricultura valenciana en este cas i això es veu en els tractats liberals oberts a la importació de productes competitius no subvencionats com tampoc ho son els productes valencians, sobretot en matèria de agricultura per tercers països. La Unió Europea es molt generosa pel que fa a les polítiques mediterrànies, a la importació de productes mediterranis del Marroc, Argèlia, etc... Perquè? Per que és la agricultura minoritària, que no rep subvencions, que afecta poc a França, que afecta poc a Alemanya, que afecta poc a Holanda, que afecta poc a Gran Bretanya i que afecta poc de fet a un interlocutor únic que és l'Estat espanyol i que no te en compte eixa agricultura minoritària que és la nostra i si que té en compte la agricultura del centre, que es la continental. I bé, patint una obertura de mercats, mentre estem pagant subvencions i pagant sis vegades més el preu de blat que es produeix a Espanya, França o Alemanya, eixa és la realitat. Som molt generosos o els estats son molt generosos perquè els seus interessos globals no tenen en compte el paper de les regions en la Unió Europea pel que fa a la agricultura Mediterrània i son molt restrictius a les conferències com la que ha hagut a Mèxic sobre obertura dels mercats, sobre tot en matèria de blat, carn, etc... que es el que representen les agricultures continentals i tradicionals del centre de Europa.

Bé, l'argument del Estat central és bàsicament que el Tribunal Constitucional diu que les competències o que la integració europea no ha suposat una modificació de competències entre estat i comunitats autònomes. Però si que ha suposat modificació de competències entre Unió Europea i Comunitats autònomes, ja que existeix el principi de cooperació i que hi ha conferències sectorials que no funcionen, com he dit abans, que s'han reforçat mecanismes de informació, però no és informació el que volem, el que volem és representació i veu pròpia dels nostres interessos. Diuen que s'ha creat un consell per afers autonòmics, un conseller de afers autonòmics en la REPERT, en la ambaixada a Brussel·les. Però bé, això no representa absolutament res, jo crec que és una mesura de maquillatge i res més. I que s'ha impulsat la participació dels representants autonòmics en el comitès i grups de treball de la comissió, el que tampoc no és veritat i tampoc funciona en tots els casos.

El que passa és que l'Estat, en esta cas l'Estat Espanyol, no s'adona de que una vegada ell ha transferit competències a la Unió Europea, i una vegada ell ha transferit competències a les Comunitats autònomes o a les regions l'afers de la Unió Europea ja no és un afer internacional, son afers interns i per tant no son ja competències exclusives de l'Estat sinó que al menys hauran de reconèixer que són competències compartides entre l'Estat i les Comunitats Autònomes.

Està bé que la Constitució marque que les relacions internacional son competència de l'Estat, però en els temes de la Unió Europea ja s'ha fet la integració: tenim una moneda comuna, possiblement tindrem un vot comú, votarem al parlament. Ja no són afers externs, són afers interns i per tant les Comunitats

Autònomes que tenen competència legislativa tenim també competència de veu. I en eixe sentit jo no reclame una representació autònoma directa davant les institucions europees, reclame una modificació dels sistemes de representació o de veu de les autonomies o de les regions que tenen veu pròpia davant la Unió Europea. I això és evident i és clar. I si no és reconeix això passarà el que està passant al País Basc i faran servir la Unió Europea no per tal de ser més eficaços en les seus interessos sinó per tal de reconèixer drets polítics dels quals no estic parlant hui ací, ni vull parlar-ne sinó simplement estic parlant de eficàcia en la defensa dels interessos econòmics i en la defensa de la eficàcia en la gestió dels afers propis davant la Unió Europea amb coordinació amb l'estat però amb veu pròpia.

Bé, i dit a això he preparat també una exegesi sobre l'articulat de la Constitució Europea, que és molt llarga, podria parlar article per article i ens manifestaria que és evident que eixa sensibilitat regionalista que avanç tenia els tractats de la Unió s'ha anat perdent per eixes raons que els he comentat, per raons d'ampliació, per raons del autor mateix de la pròpia Constitució i sobre tot també per raons internes dels grans estats de la Unió Europea que han participat o han influït en la redacció de eix avantprojecte. La Constitució té un preàmbul de 10 títols, te 46 articles, els comentaré jo només alguns.

L'article... sí, després del preàmbul hi ha un títol primer, la part primera que és de l'arquitectura constitucional, la part primera tracta de la definició i dels objectius de la Unió. Això és molt curiós, sobre tot perquè ha canviat la filosofia de la concepció inicial de la Unió, que era concebuda com un pacte entre pobles i ciutadans, i ha passat a un pacte entre estats, curiosament entre estats i ciutadans, quan l'estat està més afeblit al cim de la realitat internacional, pues hem passat dels tractats de Roma que parlava de pactes entre pobles i ciutadans a pactes entre estats. Estats i ciutadans, oblidant com si entre estats i ciutadans no hi haguera res més, sobre tot en el cas d'Espanya. El títol segon parla de la ciutadania de la Unió i dels drets fonamentals. El títol tercer parla de les competències i de les accions de la Unió. També és seriós, sobre tot per la interpretació que és pot fer del principi de subsidiarietat. En un títol quart que parla de les institucions de la Unió, i ací m'agradaria insistir en un organisme consultiu, ni han dos que és el Consell Econòmic Social i el de les Regions, m'agradaria després insistir també en quina visió te de la Constitució de Giscard d'Estaing sobre les regions europees i el organisme consultiu de les regions. Un títol cinquè que és de l'exercici de les competències i la decisió dels agents propis de la Unió, de la vida democràtica de la Unió, de la vida democràtica de la Unió, de les finances de la Unió, de l'acció de la Unió al món. Un títol novè que és de la Unió i el seu entorn pròxim. Un títol desè que és de la pertinença de la Unió.

Una part segona que és de les polítiques i les accions de la Unió, que al cap i a la fi és un desenvolupament de la part primera. Parla del mercat interior, de la lliure circulació de persones i de serveis, de treballadors, de llibertat d'establiment, etc., llibre circulació de mercaderies, etc., política econòmica i

monetària, polítiques en altres àmbits específics, seguretat interior, àmbits en que la Unió pot decidir realitzar una acció de recolzament i acció exterior.

I per fi una part tercera que tracta de la relació dels tractats anteriors, de la continuïtat jurídica respecte a la Comunitat Europea de la Unió, àmbit de aplicació, protocols, procediments, adopció, rectificació, entrada en vigor, etc., durada i per últim llengües.

I m'agradaria també entrar en el tema de les llengües perquè al cap i a la fi nosaltres parlem el valencià, que pertany a la llengua catalana, és la desena llengua a la Unió Europea i no està reconeguda com a llengua. Alguns estats que entraran tindran dos milions de parlants i nosaltres som dotze milions de parlants, i això també s'hauria de tindre en compte. I ja veuran com el reconeixement dels drets extra-europeus entraré jo directament al tema de patrimoni cultural dels europeus, en el qual la llengua és també una qüestió molt important si no volem que la nostra llengua siga una llengua en extinció i per tant de cara al futur una relíquia cultural a reservar pels europeus.

Bé, com he dit avanç és molt curiós que hi va haver un avantprojecte de constitució europea al article primer que parlava que la constitució naixia de la voluntat dels pobles i de les ciutats de Europa de construir un futur comú que crea una Unió anomenada Unió Europea a la cim de la qual es coordinaran les polítiques dels estats membres i que gestionarà segons un model federal algunes competències comunes. Bé, eixe avantprojecte després es va reformar, per iniciativa de alguns estats, entre ells l'estat espanyol i amb el vist-i-plau del senyor Giscard d'Estaing. I avui ja no és parla de que la Constitució europea naix de la voluntat dels pobles sinó que naix de la voluntat dels estats i dels ciutadans. I això jo el trobe greu. Perquè? Perquè Afer Regional ha estat present des de el principi a l'esperit de la lletra dels tractats constitutius europeus. En el preàmbul del tractat del 57, relatiu a la CEE es manifestava la preocupació per reforçar la unitat de les seues economies i assegurar el seu desenvolupament harmoniós reduint les diferències entre diverses regions i el retard de les menys afavorides, això deia a l'any 57 el tractat constitutiu de Roma.

També el Parlament Europeu va elaborar una carta comunitària de la regionalització com a document de treball i en definir que es una regió diu que les diferents redencinacions i de naturalesa juridico-política que aquestes entitats puguen rebre, els diferents estats no les exclouen de les consideracions establertes en la carta. Així son regions en el sentit de la carta tant un *land* alemany com una comunitat espanyola o una regió italiana oberta.

Bé, s'ha tingut molt d'interès de remarcar en aquest article la dualitat o el concepte dual de Europa: ciutadans i estat, sense dubte per a enfrontar-lo a aquella Europa dels pobles o la Europa de les regions que s'ha vingut parlant des de l'any 57. I en tot cas, és cert que la manca de sensibilitat que ha mostrat la Convenció, el senyor Giscard d'Estaing i fins i tot alguns estats que han notificat l'esborrany previ de la constitució europea, esborrant qualsevol menció en el preàmbul a que la Europa naix no tan sols d'estats sinó de un pacte entre pobles i ciutadans. I tampoc s'ha arribat a definir, a reglamentar el que és la

participació de les regions a les institucions europees. I jo crec que tampoc estem en un bon moment per a definir, al menys en el moment que estem dins de la constitució europea, quin serà el paper de les regions. Lo que sí que dic és que és evident que, almenys entre l'estat i els ciutadans, almenys en el cas espanyol, en el cas italià i en el cas alemany, en el cas belga també, hi han altres entes que jo crec que la constitució europea hauria de reconèixer, no tant indirectament com ho fa, perquè ho fa però molt indirectament, però no donant tanta preponderància als papers dels estats. Sobre tot, perquè la constitució europea tendeix i tendirà sobre tot a esborrar fronteres, a esborrar marques d'estat i a remarcar sobretot a incentivar cooperacions regionals o en les regions, això és evident.

L'article número 2 parla de que la Unió es fonamenta en el respecte de la dignitat humana, a la llibertat, a la democràcia, a l'estat de dret, al respecte dels drets humans. Valors que són comuns als estats membres, i la seua finalitat és ser una societat pacífica, que practique la tolerància, la justícia i la solidaritat. Com ho veiem des de la perifèria, creiem que els valors i els objectius de la Unió són poc i concisos, com demanava la Convenció. Però a nosaltres ens agradaria a més un compromís amb la diversitat cultural europea i nacional, també amb un equilibri territorial i amb la qual cosa s'han fet des de ací i a València, des de un grup nacionalista de caire demòcrata cristià i també per a una convenció catalana i per a una convenció basca, s'han fet algunes propostes, algunes divergents, però algunes en el mateix sentit. Jo estic comentant les que coincideixen en un cas i en un altre. Es a dir, que a banda de eixe respecte als drets humans, als valors comuns de la democràcia, etc., ens agradaria també un compromís més fort per part de la Convenció amb la diversitat cultural i nacional i l'equilibri territorial de la Unió Europea, que per als espanyols és molt bàsic.

L'article número tres, els objectius de la Unió, res a dir. També ens agradaria un compromís més fort de la Unió envers la diversitat cultural i nacional i l'equilibri territorial, això és permanent en el preàmbul, sobre tot en la part dispositiva. Lo mateix en la personalitat jurídica.

M'agradaria ja parar en l'article cinquè que parla dels drets fonamentals. Diu, la carta dels drets fonamentals forma part integrant de la constitució, la carta figura en un protocol annex a aquesta constitució. Dos, la Unió podrà adherir-se al conveni europeu per a la protecció dels drets humans i de les llibertats fonamentals. L'adhesió a aquest conveni no modificarà les competències de la Unió que es defineixen en la present constitució. I tres, els drets fonamentals que garanteix el conveni europeu per a la protecció dels drets humans i de les llibertats fonamentals que son fruit de les tradicions constitucional comunes als estats membres formen part del dret de la Unió com a principis generals. Bé, la carta dels drets fonamentals que curiosament va ser proclamada al Consell Europeu de Nîça, tant esmentat últimament, l'any 2000 ha passat a formar part integrant de la Constitució amb la força vinculant que això comporta després de estar ratificada per una majoria d'estats. Nosaltres,

els perifèrics, els que tenim sensibilitat regional dins de les autonomies que hem creat la Constitució ens agradaria que s'introduïra dins de eixa carta, que es va aprovar a Niza, un article concretament i que formara part expressa de la constitució que és l'article 22. Un article que garantira la protecció i la promoció cultural i lingüística dels estats membres. La proposta seria la inclusió, en el nou tractat, de un article que defeneix la política activa de la protecció i promoció de la diversitat cultural i lingüística d'acord amb l'article 22 de la carta dels drets fonamentals de la Unió Europea amb el següent contingut. Totes les llengües oficials de l'estat de la Unió tenen la consideració de llengües oficials de la Unió. També tenen aquesta mateixa consideració sense cap discriminació les llengües declarades oficials de l'estat membre respectiva en una o més regions europees en competències legislatives i que siguin parlades per un número de persones igual o superior al del idioma oficial de l'estat de la Unió amb menys parlants. Les institucions de la Unió reconeixen també les altres llengües regionals com una aportació al conjunt de la cultura europea que ha de ser objecte de respecte i de protecció activa. la normativa de la Unió no es podrà interpretar mai en perjudici de aquestes llengües i les institucions de la Unió les tindran en compte en les reunions que es celebren i en les oficines que instal·len els seus territoris, on s'ha parlat històricament en independència del seu grau social. Bé, dit això em puc remetre també a la part final del avant projecte de la constitució quan parla de les llengües que diu: "El tractat constitucional redactat en un exemplar únic en llengües alemanya, danesa, espanyola, finesa, francesa, grega, anglesa, irlandesa, italiana, portuguesa, sueca, etc. (està referint-se als països que s'afegiran a la Unió), els textos dels quals en cada una de aquestes llengües son igualment autèntics, serà dipositats en l'arxiu del govern de la República Italiana, el qual remetrà una copia autenticada a cadascun dels governs dels estats signataris.

No estem demanant des de ací, des de la Comunitat Valenciana, que es reconega com a llengua de treball el valencià. Si tenim més població que alguns països que s'afegiran l'any que ve a la Unió Europea i que tenen ja reconeguda pel fet de ser estats la oficialitat de les seues llengües, perquè una llengua que te més parlants, la desena de la Unió Europea com és el català, perquè no ha de tenir un reconeixement oficial? Al cap i a la fi les llengües de treball seran sempre el francès i l'anglès, i finalment l'anglès, ni tan sol l'espanyol o el francès, ni tan sol l'alemany serà la llengua de treball de la Unió Europea, serà l'anglès. Però perquè he de condemnar una llengua com és la nostra? És perquè no tenim estat? Però sí que som regió, i per lo tant estem reconeguts dins la Unió Europea i tenim competències exclusives sobre les quals legisla la UE. Perquè hem de condemnar una llengua com és la nostra a la desaparició dins la Unió Europea o la no consideració. Nosaltres pensem que això és injust. Que Europa es pot permetre la pluralitat cultural. Que avanç de tot, Europa és pluralisme., és pluralitat, és no fronteres, és intercanvi. I que ha de protegir, a diferència dels Estats Units, que són nous països, la vella Europa o lo que Europa te de vell que és la seua pluralitat cultural i això jo crec que s'ha de

protegir en la pròpia constitució siguen o no siguen estats. El català, el valencià està més parlat que el portuguès i pel fet de no tenir estat resulta que hem condemnat la nostra llengua a la desaparició comunitària. jo crec que això no toca, jo crec que això no està dins de una mentalitat europea oberta o amb la mentalitat amb la qual naix la Unió Europea i això s'hauria de canviar.

Passa ja a l'article sisè on es parla de la no discriminació per raons de nacionalitat i diu que en l'àmbit de aplicació de la present constitució, i sense perjudici de les disposicions particulars que preveu, es prohibeix tota discriminació exercida per raons de nacionalitat. Nosaltres creiem que s'ha de tractar de forma explícita la pluralitat lingüística i cultural dels pobles europeus i s'ha de fer explícit el mandat contingut, com havia dit avanç, de l'article 21 de la carta dels drets fonamentals de la Unió Europea, i els agrairia que això figurés també en la constitució. Article que afirma que "qualsevol discriminació basada en el gènere, la raça, el color, l'origen social ètnic, característiques genètiques, llengua, religió, creença u opinió política o de altre tipus, pertinença a una minoria regional nacional, propietat, naixement, discapacitat, orientació sexual ha de ser prohibida. Aquesta és la nostra reclamació de que figure dins de la Constitució Europea.

Després hi ha una segona part del títol tercer de les competències de la Unió, que es un títol molt complicat i que segons distribueix entre competències exclusives, competències que pertanyen a l'Estat i que oblida absolutament les competències que pertanyen a les regions europees que tenen competències legislatives. Jo crec que s'hauria de canviar, s'hauria de modificar al sentit segons la nostra visió els principis son expressions que han firmat els que apareixen a la Carta a la Constitució (...) la necessitat de conjugar flexibilitat i precisió en la delimitació de les competències a la Unió Europea i els estats membres. Creem que l'actual sistema és poc clar, és complex, és confús, que els tractats no delimiten de manera clara les competències ni expliciten adequadament els principis que regulen aquesta delimitació que fa el títol tercer sobre les competències de la Unió. I per exemple diguem que la cultura, que la sanitat, que la educació son àmbits en els quals els tractats prohibeixen expressament a la Comunitat a la Unió Europea de legislar perquè son competències. I per tant, si s'ha de legislar en matèries que son competències exclusives de les Comunitats Autònomes en el cas espanyol o de les regions, en el cas europeu, s'hauran de tindre en compte la nostra veu. És impossible que l'estat o que els estats parlen sobre competències que no son d'ells, i que son exclusives de les regions. No es pot violar la Constitució tampoc, els estats no poden violar les constitucions nacionals o estatals per via de la Unió Europea. Es a dir, la Unió Europea amb interlocució única de l'estat no pot violar una distribució competencial que ha fet, per exemple en el nostre cas la Constitució espanyola, amb la qual es determina quines son les competències de l'estat i de les Comunitats Autònomes. Si son competències autonòmiques per via de la voluntat de l'estat manifestat i membre de la Unió Europea, no es pot modificar les competències que la pròpia Constitució ha donat a les regions. Això és un cas que s'haurà de

tindre molt en compte en la clarificació competencial entre estats, regions i Unió Europea. És un títol molt llarg i a nosaltres ens agradaria una millor regulació i un control de principis de subsidiarietat entre els àmbits europeus, estatal i regional, ens agradaria evitar l'ús del principi de subsidiarietat com a coartada, pel que deia avanç, per part dels estats per a recuperar competències, perquè això seria anticonstitucional. Per recuperar competències en perjudici de les institucions de la Unió Europea o de les pròpies regions i per tal cal refer o recrear un sistema de cooperació més fort, més real, més actiu entre regions i estats per tal de parlar al cim de la Unió Europea. El control de la subsidiarietat hauria de ser de caràcter jurisdiccional, i això és molt important, per tal de evitar que l'estat es fesa en competències que constitucionalment no li pertany. Amb dret d'accés per part de les regions amb competències legislatives, en el cas de la valenciana, al tribunal de justícia quan les competències es posen en entre dit per part dels estats reafirmant competències que no son seues. I que ho pot fer ara perquè la interlocució és única a la Unió Europea dels estats i no de les regions. Torne a dir, que ho estic dient amb absoluta lleialtat constitucional, i no ho estic dient en voluntat de reafirmar principis soberanistes sinó no vull que via la Unió Europea i via de la situació que s'ha produït a Espanya, que s'ha produït a Europa últimament pel tema de la ampliació, es deslegítim o s'incumpla un mandat que és el constitucional i que al cap i a la fi és el que legitima la democràcia a tos els espanyols. No sé si m'entenen, però això és una possibilitat. L'estat podria arribar a legislar a la Unió Europea sobre competències que constitucionalment no son d'ell i per tal nosaltres demanem el principi jurisdiccional de poder accedir quan estes competències siguen interpretades per la via de la subsidiarietat incorrectament, de poder accedir la justícia per tal de reclamar la competència exclusiva en temes que son nostres.

Sobre les categories de competència lo mateix, algunes competències son exclusives que estableix l'article desè que es molt ampli, massa ampli. I he de dir que algunes competències que es poden considerar que estan incloses en aquest article son competències exclusives de algunes comunitats autònomes com la cultura, la educació, el comerç intern, etc.

Ara m'agradaria obrir un torn de paraula. I m'agradaria entrar directament en un article que jo el trobe clau sobre quin és el sentit de la constitució o del projecte de constitució que ha presentat el senyor Giscard d'Estaing que és concretament el del òrgan consultiu, el del Consell de les regions. Els dos òrgans consultius que apareixen a la constitució més importants son el Comitè de les Regions i el Comitè Econòmic i Social. I he de dir que malgrat les veus a favor del reconeixement de primer de aquests òrgans, es a dir del Comitè de les Regions com a institució de ple dret en el tractat, el manté al Comitè de les Regions com a òrgan de la Unió Europea amb funcions consultives. Això és típic del senyor Giscard d'Estaing, el no reconeixent el fet descentralitzador que s'ha produït en alguns estats de la Unió i sobre tot el futur de la Unió com a unitat integrada, com a territori integrat.

L'article reprèn les modificacions introduïdes pel tractat de Niça pel que fa a la composició del Comitè de les Regions i pel que fa al Comitè Econòmic i Social introdueix la representació d'interessos cívics i culturals.

Nosaltres creiem que hi ha mancances en la representació de les regions a les competències legislatives (...). I m'agradaria posar ací davant de tots vostès algunes propostes que ja s'han posat per part d'algun col·lectiu per tal de modificar els articles que fan referència al Comitè de les Regions.

La primera proposta és la que fa referència al capítol quart. Tal i com es desenvolupa el capítol quart, aquest principi, de respecte al pluralisme nacional intern dels estats membres i a les seues peculiaritats constitucionals, hauria de tenir un desenvolupament a les disposicions del tractat constitucional i manifestar-se, entre altres mesures, en la participació de representants de les regions en competències legislatives en les reunions del consell, d'acord en la pràctica d'alguns estats membres, el cas alemany. Tot aprofitant, la possibilitat oberta per l'article 230 del TSE en la legitimació també activa d'aquestes regions com és la nostra, la Comunitat Valenciana, davant del Tribunal de Justícia que avui no la tenim i curiosament podria subvertir la ordre constitucional, com he dit abans per un principi de negociació o legislació de competències que son alienes a l'estat. En la composició del Comitè de les Regions que en la actualitat no respecta l'esmentat principi en barrejar les regions amb els poders locals, poc tenen a veure les regions locals amb els ajuntaments. En la participació de les regions en l'òrgan de control de la subsedarietat. Si s'estableix un òrgan polític amb aquesta finalitat, així com la participació de les regions en el congrés de pobles si prosperara la proposta que ha fet el president de la Convenció Europea en el segon projecte de tractat pel qual s'institueix la Constitució per a Europa.

Sobre la delimitació de les competències entre la Unió Europea i els estats membres proposat per algun eurodiputat, en aquest cas francès, de crear un estatut especial per a les regions associades a la Unió i establir mecanismes per part dels estats per promoure les seues entitats territorials internes en el context de la Unió Europea. És important de destacar que aquest informe considera que et regional no s'hauria de ignorar en el nou text constitucional, especialment quan en propera ampliació de la Unió podrien sorgir problemes de representació i estatuts entre estats de petita talla i algunes regions amb un pes demogràfic i social sensiblement molt superior. Letònia, Estonia, Lituania seran estats membres de ple dret amb dos milions de persones.

Cal que les regions disposen dret de ser escoltades per la Comissió, en un sentit o en un altre; del dret a la iniciativa normativa, que no tenim; del dret a la intervenció en els grups de treballs preparatoris dels textos formatius; del dret a estar representades de manera específica al Comitè de Regions; i no barrejats amb ajuntaments. Cal estendre la explicació del principi de subsedarietat més enllà de la relació Unió Europea - estats membres, estenent la intervenció de les regions en competències legislatives en l'òrgan que es puga establir per al control preventiu de principis de subsedarietat i proporcionalitat.

Cal reforçar els mecanismes interns de participació i explorar la via dels acords i partits entre la Unió, els estats i les regions. I torne a dir, creiem que és important que els estats estiguen presents i de anar de la ma dels estats, no volem excloure als estats. Seria inconvenient que aquest principi de participació en caràcter general i referit a tots els àmbits que afecten la regió, també en la esfera internacional i en la supranacioal fora establert per la propera Carta Europea de la Autonomia Regional que prepara el Consell de Europa. El Consell de Europa si que te eixa sensibilitat i està preparant una Carta de la Autonomia que podria si son sensibles els pares constituents tenir algun reflex en la propera Constitució.

Segons el nostre punt de vista, reforçar el Comitè de les Regions, convertir-lo per exemple en una institució de la Unió no serveix als interessos de les regions amb identitat nacional i a les regions en competències legislatives si prèviament no se reestructuren les composicions i les funcions. Barrejar regions de diferents tipus i a més representant de municipis, això no és assumible. Les regions que no tenen competències legislatives, ajuntaments... Això és marejar la perdiu o per maquillatge extern de la pròpia Unió Europea i això no és acceptable.

La revaloració del Comitè de les Regions només podria servir a la defensa de les competències de València i d'altres regions amb competències legislatives, es a dir al regionalisme polític europeu, si aquestes queden reconegudes suficientment consolidades en relació als governs centrals dels seus estats, com també en relació amb una majoria de les regions administratives i dels municipis, per exemple mitjançant un cambra específica per a les regions en competències legislatives.

Se'm faria molt llarg a la exegesi de tot l'articulat d'aquest projecte de constitució que està debatent-se ara a Roma, però si que torne a dir que no estem en els millors moments, que la carta tampoc està redactada en termes de reconeixements de les competències legislatives de les regions que ho tenen. El futur de la Unió Europea no serà un futur d'estats, perquè per molt que vullga la Constitució, al cap i a la fi el desenvolupament, la desaparició de les fronteres, el desaparició dels símbols, dels estats com son la política monetària, la política fiscal que va cada dia harmonitzant-se cada vegada més, la Europol, etc., està desdibuixant el paper de l'estat. I en lloc està reclamant la aparició de noves formes de administració més properes al ciutadà que en este cas son les regions, i en el nostre cas, en el cas valencià és una regió europea amb plenes facultats legislatives que no veu el seu reconeixement dins de la llibertat constitucional no troba reconegudes les seues competències dins d'aquesta constitució.

Bé, dit això i preparant un debat que estic segur serà intens i ric jo vull saludar sempre amb esperança del projecte de constitució europea, malgrat tot lo que he dit, el camí a recórrer tampoc és fàcil ni serà fàcil. Cal dir que aquell primer pas donat al 57 pel sis països europeus, els tres de Benelux: Alemanya, França, Itàlia, ha passat a ser integrat a hores d'ara per quinze i dins de poc per vint-i-cinc. I la Unió Europea ampliada és un recte de futur que tindrà més

contradiccions que la Unió actual, que caldrà afrontar amb una ferma i decidida voluntat política, però també amb una reivindicació molt clara per part de les regions, que crec que tenim un paper de futur molt més important que el tenen a hores d'ara els estats.